

Cimrmanovi sportovní úspěchy

Jára Cimrman

PAVEL VONDRUŠKA

Dovolte mi, přátelé, abych svůj příspěvek zahájil vzpomínkou člověka, který měl to štěstí, že se s Cimrmanem osobně setkal. Je to důchodkyně paní Josefa Žaludová:

- Mně bylo tehdy sedm let a byla jsem v tom Supu nejmladší. SUP, to bylo divadlo, to bylo cvičení, běhali jsme, skákali a při draní peří se toho navyprávělo, až hanba. Cvičební úbory jsme neměli, to on nechtěl, on chtěl, aby to bylo jako ze života. Pro tože on vždycky nám říkával: "Já chci, aby to bylo jako ze života." A my jsme každý den běželi a on stál u topolu a čekal a počítal. A na mě on nedal dopustit, asi proto, že jsem byla nejmenší, a to Růža vždycky říkala: "Tebe on má rád, tobě on počítá pomalejc."-

Svým vyprávěním připomněla paní Žaludová Cimrmanovu liptákovskou tělovýchovnou organizaci SUP. Byla to zkratka a znamenala SPORT-UMĚNÍ-PERÍ. Cimrmanův přínos do této oblasti se dosud podceňuje. (V té chvíli dr. Svěrák vykřikne bolestí. Ukáže se, že mu ptakopysk, jehož klec doc. Weigel odložil těsně k jeho nohám, vyžral velkou díru na ponožce. Doktor Svěrák je ošetřen a ptakopysk pokárán.)

Nikdo z našich sportovních historiků se např. nezmiňuje o Cimrmanově účasti na olympijských hrách. A přitom se přihlásil již na 2. olympiádu v Paříži r. 1900 jako skokan, sprinter, diskař, vzpěrač a maratónec. V poslední chvíli však onemocněl zánětem žil, zánětem středního ucha, zánětem slepého střeva a zánětem plíce, a tak sledoval olympijské soutěže jen jako velmi zanícený divák.

Na třetí olympiádě v USA chtěl Cimrman překvapit svět skokem o tyči. Ale byrokratičtí úředníci železniční stanice Tanvald odmítli přepravit jeho sportovní náčiní, neboť z krátkého vagónu ložnice přecházelo. Cimrman tedy běžel se svou tyčí přes les do Liberce, odkud byly vypravovány delší rychlíkové vozy. Jeho spěch však zmátl nadlesního Schmoraze, který se domníval, že Cimrman prchá s kradeným dřevem, a vystřelil na něho. Než se rány zahojily, byl parník do Ameriky již v půli oceánu.

Na Járu Cimrmana se usmálo štěstí až v r. 1908, kdy přijel do Londýna jako obchodník s obuví. Jeho slavné tretry "koniášky" se staly šlágrům londýnských olympijských her, a tak česká dovednost pomohla zase jednou k vítězství borců jiných národů.

Takto bychom mohli ve výčtu Cimrmanových sportovních úspěchů pokračovat dál. Ani šachová literatura neuznala za vhodné zařadit Cimrmana do seznamu světových velmistrů, ačkoli jedině on dokázal vyvést z rovnováhy tak neotřesitelného šachistu, jakým byl Capablanka, když mu při jeho simultánci v Madridu hrozil dvojitým šachem, což velmistra znervóznilo natolik, že ohlásil tah na

G 12, čímž se ocitl zcela mimo šachovnici, a zaznamenal tak vlastně první aut v dějinách šachu.

Pokud jde o liptákovský SUP, Cimrman prosazoval zásadu , "aby to bylo jako ze života". Proto odmítal, aby se pro sport na vsi vytvářely nějaké zvláštní podmínky: běžecké dráhy, cvičební úboří, speciální obuv. Říkal: " Bude-li vás honit četník nebo budete-li spěchat na vlak, také neodložíte zavazadla a nepřevléknete se do trenýrek s lampasy." A tak organizoval závody vesnické mládeže s kufry a v zimnicích. Sám naběhal takto desítky kilometrů a často svým tréninkem uvedl obec v omyl. Když ho lidé viděli, jak se všemi svými zavazadly pádí ze vsi, mnozí si již mnuili ruce, že se světoběžník konečně odhodlal k odchodu a že chytá vlak. Zklamaně pak sledovali, jak u božích muk otáčí, chytá druhý dech a uhání zpět.

Zakončíme tento malý exkurs do Cimrmanovy činnosti sportovní opět vzpomínkou paní Žaludové:

- A jednou jsme zase takhle stály u topolu, všechny děti ze Supu, on krásně běžel, vidím to živě před sebou, měl v levé ruce kufur, v pravé takovou odřenou kabelu a na zádech ranec. Běžel rychle, děti říkaly, to bude dneska rekord, už byl na kopci a my napočítali teprve do padesáti, pak nám zmizel z očí, a Růža mi říkala, počítej poctivě. A počítali jsme a už se stmívalo a on se pořád nevracel. A když už byla tma, povídá Frantík Hlavsů, to už nemá cenu, pojďte domů. A tak jsme šly, to víte, byly jsme ještě děti, všechno jsme taky ještě nechápaly, ale mě už tenkrát něco říkalo, že to asi nebylo závodění, ale na vlak.